

Arrest

nr. 71 796 van 13 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 26 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 augustus 2011 tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 augustus 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, komt samen met haar man en kinderen op 12 januari 2000 België binnen en dient een asielaanvraag in op 18 januari 2000.

Op 21 december 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 februari 2001 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Het beroep tegen deze beslissing wordt bij arrest van de Raad van State van 13 februari 2003 nr. 115.829 verworpen.

Op 28 maart 2001 dienen verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Het verblijf van verzoekster en haar familie wordt tijdelijk toegestaan en telkens voor een duur van zes maanden verlengd. Deze beslissingen vermelden telkens als voorwaarde voor verdere verlenging dat er een geldige arbeidskaart en recente bewijzen van effectieve tewerkstelling moeten worden voorgelegd en het bewijs dat ze niet ten laste vallen van het OCMW.

Op 24 september 2007 wordt het verblijf van verzoekster en haar familie toegestaan voor de duur van één jaar, namelijk tot 10 september 2008. De voorwaarden voor de verdere verlenging zijn een geldige arbeidskaart voorleggen en effectieve bewijzen van tewerkstelling (loonfiches en arbeidscontract) en het bewijs dat men op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat of het OCMW.

Op 28 oktober 2008 wordt het tijdelijk verblijf van verzoekster en haar familie verlengd tot 10 september 2009. De voorwaarden voor verdere verlenging zijn dezelfde als deze die voorheen werden gesteld en tevens wordt een recent schoolattest gevraagd voor elk kind.

Op 16 juli 2009 wordt het tijdelijk verblijf van verzoekster en haar familie verlengd tot 10 september 2010. De voorwaarden voor verdere verlenging zijn dezelfde als deze die voorheen werden gesteld, tevens worden er geldige nationale paspoorten gevraagd.

Op 25 oktober 2010 wordt verzoeksters echtgenoot van ambtswege afgeschreven uit de bevolkingsregisters.

Op 26 oktober 2010 worden voor verzoeksters echtgenoot en de jongste zoon bijkomende documenten opgevraagd. Voor verzoekster zelf en de oudste zoon wordt het tijdelijk verblijf uitzonderlijk verlengd voor een duur van zes maanden, namelijk tot 10 maart 2011. De voorwaarden voor verdere verlenging zijn dezelfde als deze die voorheen werden gesteld.

Verzoekster en haar familie bieden zich niet aan voor de verlenging van hun tijdelijk verblijf.

Op 9 mei 2011 deelt de raadvrouw van verzoekster en haar familie aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat zij op de verlenging van hun verblijf wachten en wat de stand van zaken in het dossier is.

Op 24 mei 2011 laat de gemeente aan de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende weten: *“echtgenote + 2 zonen willen géén verlenging meer van hun A-kaart wegens schrik van de deurwaarder”*.

Op 23 juni 2011 deelt de gemeente aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoeksters echtgenoot toch op het door hem opgegeven adres verblijft en dat hij vraagt of het mogelijk is om zich herin te schrijven.

Op 7 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij geen gunstig gevolg gegeven wordt aan de vraag tot herinschrijving van de echtgenoot van verzoekster. Deze beslissing wordt op 15 juli 2011 aan de echtgenoot ter kennis gebracht. Hij stelt hiertegen een beroep in dat gekend is onder het rolnummer 80 310.

Op 20 juli 2011 deelt de gemeente aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoekster en haar zoon nog steeds op hun adres wonen.

Op 19 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeksters twee zonen de beslissingen tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf. De jongste zoon stelt hiertegen een beroep in dat gekend is onder het rolnummer 79 797.

Op 19 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster de beslissing tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Weigering verlenging tijdelijk verblijf (zonder bevel)

Het tijdelijk verblijf van betrokkene dat geldig was tot 10.03.2011 kan niet meer verlengd worden.

Overwegende dat betrokkene gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur.

Mevrouw voldoet niet aan de voorwaarden voor de verlenging van haar tijdelijk verblijf zoals die werden opgenomen in onze instructies dd. 26/10/2010:

"een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (aan te tonen aan de hand van een werkgeversattest en loonfiches) + een recent attest waaruit blijkt dat de betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW) + een geldig nationaal paspoort"

Zij heeft zich ondanks ons schrijven dd. 07/07/2011 niet aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag voor de verlenging van haar verblijfstitel in te dienen.

Art. 13 § 2 van dezelfde wet bepaalt:

"§ 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd."

Overwegende dat mevrouw geen arbeidskaart voorlegt en geen enkel bewijs levert van effectieve en recente tewerkstelling, noch een recent attest waaruit blijkt dat de betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat en een geldig nationaal paspoort overmaakt.

Hiermee komt mevrouw niet tegemoet aan de voorwaarden voor de verlenging van haar tijdelijke verblijf. Om deze reden kan haar BIVR 'tijdelijk verblijf' (A-kaart) geldig tot 10.03.2011 niet meer worden verlengd.

Wettelijke basis: artikel 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006. (...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel: Schending van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en artikel 8EVRM

Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden".*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoekster niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing, en moeten de ingeroepen redenen wan toepassing zijn en de beslissing verantwoorden.

Verzoekster verblijft sedert 2000 in ons land.

Zij leeft al 10 jaar in onzekerheid omdat haar verblijf jaarlijks wordt verlengd

Telkenmale wordt haar bij de verlenging van zijn verblijf gevraagd om aan een aantal voorwaarden te voldoen, waaronder het voorleggen van een geldig arbeidskaart.

Het verblijf van verzoekster gaat steeds gekoppeld met een aantal voorwaarden die zeer streng zijn.

In casu heeft verweerder het tijdelijk verblijf van verweerder niet verlengd om reden dat verzoekster niet zou voldaan aan een aantal voorwaarden.

Verzoekster heeft in het verleden ook niet voldaan aan die voorwaarden doch werd het tijdelijk verblijf toch verlengd.

Men verwacht van verzoekster dat ze steeds werk heeft, wat quasi onmogelijk is de huidige economische crisis.

Er zijn heel wat redenen om het tijdelijk verblijf van verzoekster te verlengen:

- verzoekster verblijft sinds 2000 legaal in België;
 - de regularisatieperiode sleept al langer dan 10 jaar aan;
 - verzoekster is geïntegreerd en spreekt Nederlands;
 - zij is werkwilbig
 - hij is duurzaam geïntegreerd in de Belgische samenleving: hij verwijst naar stukken ingediend;
- Verzoekster voldoet perfect aan het criterium van 2.8.A. van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet.

Verlenging van een tijdelijk verblijf gedurende 10 jaar is een beetje te veel van het goede.

Verzoekster kon ten gevolge van de regularisatiecampagne ingevolge de instructies van dd 19.07.2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet perfect geregulariseerd worden, maar dit werd niet gedaan.

Terwijl andere mensen die slechts 5 jaar in het land vertoefden op het ogenblik van de regularisatiecampagne van 15 september 2009 tot 15 december 2009 geregulariseerd werden, moest verzoekster met lede ogen toezien dat zijn verblijf slechts met 1 jaar werd verlengd.

Verzoekster heeft jarenlang geprobeerd om vast werk te vinden, doch werd geweigerd door werkgevers omdat hij slechts een tijdelijk verblijf had.

In de weigeringsbeslissing deelt verwerende partij mede dat verzoekster ondanks het schrijven van 07.07.2011 zich niet bij de gemeentebestuur heeft aangeboden.

Verzoekster heeft zich wel bij de gemeente aangeboden doch werd haar medegedeeld dat door DVZ Brussel een beslissing zou genomen worden.

Daarop is verzoekster op de beslissing van verweerster beginnen te wachten, dewelke uiteindelijk werd genomen op 19.08.2011.

Verzoekster kan zonder meer beroep doen op artikel 8 EVRM

(...)

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1 ° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privaatleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de EVRM. opgesomde doeleinden Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.pe> (4 februari 2001);

A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar echtgenoot en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295,16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; T. Vreemd. 1998, 329;

Voorzover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan haar echtgenoot. Ook hij is gerechtigd op normale wijze zijn gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België met zijn vrouw.

Uit art. 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid dient af te wege van of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering van de vestiging en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoekster.

Hieruit volgt, in acht genomen de motiveringsplicht die door art. 62 Vreemdelingenwet wordt opgelegd, dat uit de motieven zelf van de beslissing moet blijken of die afweging is geschied.

- R.v.St nr. 27.810, 9 april 1987, Arr. R.v.St 1987 z.p.; R.A.C.E. 1987, z.p.; T.B.P. 1988 (verkort), 374;
- R.v.St nr, 26.932, 25 september 1986, Pas. 1990, IV, 16; T.B.P. 1987 (verkort), 638;

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoekster en haar echtgenoot anderzijds.

Aldus bezondigt de Staatssecretaris zich wel degelijk aan een inbreuk op de aangehaalde middelen;"

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters verblijf steeds tijdelijk verlengd werd, en dit uiteindelijk tot 10 maart 2011. Uit de stukken van het

administratief dossier blijkt niet dat verzoekster zich heeft aangemeld om haar verblijf te verlengen. Verzoekster ontkent dit niet. De bewering van verzoekster in het verzoekschrift als zouden er nu heel wat redenen zijn om haar tijdelijk verblijf te verlengen, doen op geen enkele manier ter zake, nu verzoekster niet kan ontkennen geen aanvraag tot verlenging te hebben ingediend vóór het verstrijken van haar verblijfsrecht op 10 maart 2011.

De bevindingen in de bestreden beslissing stroken volgens de verwerende partij met de gegevens van het administratief dossier.

Waar verzoekster stelt dat zij sedert 2000 in België verblijft en reeds tien jaar in onzekerheid leeft, merkt de verwerende partij op dat verzoekster altijd op duidelijke wijze in kennis werd gesteld van de voorwaarden voor de verlenging van het tijdelijk verblijf. Verzoekster wist derhalve wat zij moest doen om haar verblijf te verlengen. Uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 26 oktober 2010 het tijdelijk verblijf van verzoekster uitzonderlijk verlengd werd tot 10 maart 2011 en werd als voorwaarde voor de verdere verlenging gesteld: het voorleggen van een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst en loonfiches), een recent attest dat ze op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat, een geldig nationaal paspoort. De verwerende partij wijst erop dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een aanvraag tot verlenging zou hebben gedaan en evenmin dat zij de nodige documenten zou hebben bijgebracht.

Inzake verzoeksters opmerkingen over de instructie van 19 juli 2009 wijst de verwerende partij erop dat verzoekster dan maar een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van deze instructie had moeten indienen.

Verzoekster kent de motieven van de bestreden beslissing, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond nu verzoekster niet aannemelijk kan maken dat de beslissing gebaseerd zou zijn op een verkeerde voorstelling van feiten.

Inzake artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) merkt de verwerende partij op dat deze bepaling niet kan worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending inhouden van het privéleven en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM temeer *in casu* niet in een verwijderingsmaatregel werd voorzien. De bestreden beslissing belet verzoekster niet om tijdelijk met haar gezin terug te keren naar het land van herkomst met de mogelijkheid om terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten om desgevallend op andere gronden een aanvraag tot verblijf in te dienen.

2.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat haar verblijf niet werd verlengd omdat niet werd voldaan aan een aantal voorwaarden, terwijl zij in het verleden ook niet voldeed aan die voorwaarden maar dat het tijdelijk verblijf toch werd verlengd. In tijden van economische crisis kan niet worden verwacht dat verzoekster steeds werk heeft.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband overwogen:

“Mevrouw voldoet niet aan de voorwaarden voor de verlenging van haar tijdelijk verblijf zoals die werden opgenomen in onze instructies dd. 26/10/2010:

‘een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (aan te tonen aan de hand van een werkgeversattest en loonfiches) + een recent attest waaruit blijkt dat de betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW) + een geldig nationaal paspoort’.”

en

“Overwegende dat mevrouw geen arbeidskaart voorlegt en geen enkel bewijs levert van effectieve en recente tewerkstelling, noch een recent attest waaruit blijkt dat de betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat en een geldig nationaal paspoort overmaakt.

Hiermee komt mevrouw niet tegemoet aan de voorwaarden voor de verlenging van haar tijdelijke verblijf. Om deze reden kan haar BIVR ‘tijdelijk verblijf’ (A-kaart) geldig tot 10.03.2011 niet meer worden verlengd.”

Verzoekster ontkent niet dat zij niet beschikt over een arbeidskaart. Uit de stukken van het dossier blijkt dat het voorleggen van een arbeidskaart een voorwaarde was voor de verlenging van verzoeksters verblijf. Het getuigt van een correcte feitenvinding en het is niet kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster geen arbeidskaart heeft voorgelegd en evenmin een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling. De omstandigheid dat het verblijf van verzoekster in het verleden mogelijk toch verlengd zou zijn ondanks het niet voldoen aan de voorwaarden voor verlenging, was een beslissing ten gunste van verzoeker binnen de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris maar brengt niet mee dat verzoekster nooit meer zou dienen te voldoen aan de gestelde voorwaarden. Alleszins wordt geen motiveringsgebrek aangetoond. Ook verzoeksters verwijzing naar de economische crisis volstaat niet om aan te tonen dat de bestreden beslissing een motiveringsgebrek bevat.

Verzoekster voert tevens aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt vermeld dat zij zich niet heeft aangeboden bij het gemeentebestuur, zij meent dat ze zich wel heeft aangeboden.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband gesteld:

“Zij heeft zich ondanks ons schrijven dd. 07/07/2011 niet aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag voor de verlenging van haar verblijfstitel in te dienen.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster zich heeft aangeboden bij het gemeentebestuur, niet vóór het verstrijken van haar legaal verblijf op 10 maart 2011 en ook niet kort daarna. Integendeel, uit de stukken van het dossier blijkt dat de gemeente op 24 mei 2011 aan de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende laat weten: *“echtgenote + 2 zonen willen géén verlenging meer van hun A-kaart wegens schrik van de deurwaarder”*. Dit element uit het dossier bevestigt het motief in de bestreden beslissing dat verzoekster zich niet tijdig heeft aangeboden bij het gemeentebestuur om een verlenging van haar verblijf aan te vragen.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er sprake is van een foutieve feitenvinding of dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster voert aan dat zij al tien jaar in onzekerheid leeft omdat haar verblijf jaarlijks wordt verlengd en dat zij bij de verlenging van haar verblijf telkens moest voldoen aan strenge voorwaarden. Verzoekster meent dat zij voldoet aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009 maar dat zij toch niet

werd geregulariseerd. Ze wijst erop dat veel andere mensen die minder lang in het Rijk verbleven, wel geregulariseerd werden.

Waar verzoekster aanvoert dat zij al lange tijd in onzekerheid leeft en dat het niet opgaat om gedurende tien jaar telkens maar een tijdelijk verblijf toe te kennen, wijst de Raad erop dat de onzekerheid waarin verzoekster momenteel naar eigen zeggen leeft, toch aan haarzelf te wijten is: uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster zich niet heeft aangeboden voor verlenging van zijn verblijf binnen de daartoe voorziene termijn en dat ze alleszins niet voldoet aan de voorwaarden voor een verdere verlenging van haar verblijf. Verzoekster had bijgevolg de mogelijkheid om zich in de regel te stellen maar heeft nagelaten dit te doen. De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat verzoekster haar nalatigheid niet kan afschuiven op het bestuur.

Waar verzoekster erop wijst dat zij voldoet aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009 en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet om geregulariseerd te worden en dat andere mensen met een korter verblijf wel geregulariseerd werden, kan niet anders dan vastgesteld worden dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoekster zulke aanvraag heeft ingediend. Nu verzoekster geen aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, kan zij het bestuur niet verwijten dat zij op deze basis niet is geregulariseerd. Verzoeksters opmerkingen in dit verband zijn bijgevolg niet ter zake dienend.

Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Verzoekster slaagt er evenmin in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.3. Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen bevel bevat om het grondgebied te verlaten zodat verzoekster niet van het grondgebied verwijderd wordt. De bestreden beslissing houdt enkel in dat het tijdelijk verblijf van verzoekster niet wordt verlengd.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt onderzocht in het licht van de draagwijdte van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze

wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster in België verblijft met haar echtgenoot en hun kinderen, zodat er *in casu* sprake is van een gezinsleven in België. Uit de stukken van het dossier blijkt dat er ten opzichte van verzoeksters echtgenoot op 7 juli 2011 een beslissing werd genomen tot weigering van herinschrijving en ten opzichte van de kinderen op 19 augustus 2011 beslissingen tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf. Geen enkel lid van de familie heeft bijgevolg momenteel een legaal verblijf.

Het betreft een weigering van een voortgezet verblijf, zodat er *in casu* een inmenging is in het gezinsleven van verzoekster en het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging dient te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Verzoekster laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Zo dient opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754).

Zoals reeds gesteld beschikt momenteel geen enkel lid van de familie over een verblijfsrecht en houdt de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat zij en haar familie hun gezinsleven niet kunnen verderzetten in Macedonië.

Waar verzoekster met de bewoordingen “uit de motieven zelf van de beslissing moet blijken of die afweging is geschied” van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidsstoets heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd.

Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

2.3.4. De schending van de door verzoekster aangevoerde beginselen en bepalingen kan niet worden aangenomen. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET